

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9C/435/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115227081
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8115227081.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobkyne: Š. O., J.. XX.XX.XXXX, G. Š. XXX, XXX XX Š., právne zastúpený JUDr. Ambróz Motyka, advokát, so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: Endepro, s.r.o., v likvidácii, so sídlom Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava 2, právne zastúpený De minimis, spol. s r.o., so sídlom Lovinského 22, 811 04 Bratislava, o určenie úveru za bezúročný, bez poplatkov a neprijateľnosť zmluvnej podmienky, takto

rozhodol:

I. Určuje, že úver zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 611361176 zo dňa 06.02.2015 uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom je bez úrokov a bez poplatkov.

II. Určuje, že zmluvná podmienka nachádzajúca sa v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 611361176 uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom dňa 06.02.2015 v znení:

„Celkové náklady zákazníka podľa § 2 písm. g) zákona sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 11,20 % ročne zo sumy úveru, t. j. vo výške 181,98 € a poplatok za garantovanú službu pevnou sumou 243,72 €.“

je v časti poplatku za garantovanú službu pre svoju neprijateľnosť neplatná.

III. Určuje, že zmluvná podmienka nachádzajúca sa v zmluve o poskytnutí služby Komfort uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným k zmluve o úvere č. 611361176 dňa 06.02.2015 nachádzajúca sa v bode 1.2 v znení:

„Zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa odseku 1.1 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 922,25 €. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 100 pravidelných splátkach, a to v 99-tich týždenných splátkach vo výške 9,22 € a poslednú splátku vo výške 9,47 € počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Odmena je splatná v hotovosti pri prevzatí splátky poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastáva siedmy kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy. Celková odmena zohľadňuje odplatu pre poskytovateľa za to, že zákazník bude môcť odovzdávať sumu, ktorá má byť použitá na úhradu splátky spotrebiteľského úveru priamo v mieste, ktoré mu práve vyhovuje a poskytovateľ zabezpečí prevzatie tejto sumy a zodpovedajúcej úhrady splátky spotrebiteľského úveru, a to spôsobom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

je pre svoju neprijateľnosť neplatná.

IV. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

V. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom došlým súdu dňa 03.11.2015 sa žalobca domáhal určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 06.02.2015, konkrétne zmluvnej podmienky týkajúcej sa poplatku za garantovanú službu. Ďalej sa domáhal vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo vzťahu k zmluve o zabezpečení splátok úveru uzavretej toho istého dňa 06.02.2015. Rovnako sa domáhal aj určenia, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov.

1.1. Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 06.02.2015 uzavrel so žalovaným ako veriteľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 611361176. Žalovaný mu poskytol bezúčelový úver vo výške 1550 €. Zároveň došlo aj k uzavretiu Zmluvy o poskytnutí služby Komfort (v predchádzajúcom období nazvanej ako zmluva o zabezpečení splátok úveru), podľa ktorej mal zaplatiť za službu žalovaného spočívajúcu v preberaní splátok, odmenu vo výške 922,25 €. Spolu teda za sumu 1550 € mal žalobca zaplatiť 2897,95 € (87,00%).

1.2. Žalobca vychádza z bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu nedostatku zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z. z., teda tvrdí, že v zmluve nie je uvedený termín konečnej splatnosti úveru a rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky.

1.3. Pokiaľ ide o poplatok za garantovanú službu, žalobca má za to, že tento nebol podmienkou individuálne dojednanou. Túto zmluvnú podmienku vníma vo svetle toho, že za ideálnych okolností nebude obsah tohto poplatku nikdy naplnený a žalovaný prijíma platbu od spotrebiteľa za neúčelné služby, ktoré snáď niekedy v budúcnosti môže jeho klient využiť. Následne rozoberá jednotlivé služby, ktoré sú zahrnuté v poplatku za garantovanú službu s tým, že tieto sú len imaginárne, prípadne, že k ich využitiu vôbec zo strany klienta - spotrebiteľa nemusí dôjsť. Tento poplatok je v podstate nástupcom predchádzajúcich poplatkov s názvom „administratívny poplatok a „poplatok za garantovanú službu pevnou sumou“, ktoré súdmi žalovanému neboli priznávané.

1.4. Vo vzťahu k zmluve o zabezpečení splátok úveru (služba Komfort), poukazuje na to, že odplata za túto službu predstavuje 59,50% z poskytnutej istiny úveru, a to u všetkých zmlúv bez ohľadu na to, či v praxi obchodný zástupca za účelom výberu finančnej sumy od spotrebiteľa prejde rovnaký počet km. Žalobca poukazuje na vyjadrenie Európskej komisie vo veci sp. zn. C-372/14, kde túto obchodnú praktiku komisia považovala za klamlivú najmä z dôvodu, že zmluva týkajúca sa výberu splátok bola ako vedľajšia služba prakticky neoddeliteľná od úverovej zmluvy. Odmena za osobné preberanie splátok tvorí natoľko podstatnú časť celkovej sumy, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, že je otáznave, či by spotrebiteľ pristúpil k dohode o zabezpečení splátok za stanovenú odmenu, ak by mal úplnú autonómiu vôle rozhodnúť sa. Komisia zároveň vyjadrila názor, že nezarátaním poplatkov za hotovostný výber splátok do RPMN prišlo k porušeniu smernice Rady 87/102 EHS. Náklady na tieto doplnkové služby by sa mali zahrnúť do celkových nákladov.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 10.12.2017 (č. I. 57 - 72), v ktorom uviedol nasledujúce:

O V časti týkajúcej sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, má za to, že ide o žalobu neprípustnú pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Žaloba o neprijateľnosť zmluvných podmienok by mala byť predmetom konania o abstraktnej kontrole. Rovnako má za to, že napádané zmluvné podmienky neprijateľné nie sú a žaloba je nedôvodná aj z dôvodu, že zmluvné podmienky sa týkajú ceny plnenia.

O V časti týkajúcej sa tvrdených nedostatkov zmluvy, má žalobu rovnako za nedôvodnú s tým, že zmluva všetky náležitosti obsahuje. Nasledujúco:

- Termín konečnej splatnosti úveru - v zmluve sa uvádza, že termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 100. týždňa po dni uzavretia zmluvy.
- Rozpis splátok - zákon nevyžaduje.
- RPMN - doplnková služba bola dobrovoľná a preto do výpočtu RPMN nepatrí.

2.1. Pokiaľ ide o prijateľnosť garantovanej služby, žalovaný poukazuje na petit žaloby, pričom uvádza, že nič z toho, čo sa v ňom tvrdí ako neprijateľné, nie je na prospech žalovaného. To, či zákazník svoje práva vyplývajúce z garantovanej služby využije alebo nie, je výsostne na ňom. Žalovaný má zároveň

za to, že výška poplatku za garantovanú službu je otázkou ceny služby a s poukazom na § 53 ods. 1 OZ veta druhá, má za to, že predmetom skúmania nemôže byť. Zastáva názor, že zákonná úprava § 53 OZ nerozlišuje v prípade ceny hlavnú cenu a vedľajšiu cenu ale používa iba jediné označenie cena, bez ohľadu na to, z akých zložiek sa skladá. Žalovaný zastáva názor, že podstata garantovanej služby, ako aj poplatok za garantovanú službu sú v zmluve o úvere vymedzené jasne, určito a zrozumiteľne, čo vylučuje, žeby sa mohlo jednať o neprijateľnú podmienku. Zároveň skúmanie primeranosti ceny je podľa § 53 ods. 1 OZ vylúčené.

2.2. Vo vzťahu k vytýkanému nedostatku náležitostí zmluvy o úvere, má žalovaný za to, že zmluva o úvere teda obsahuje konkrétny jeden deň konečnej splatnosti, presne tak ako sa toho domáha žalobca. Zároveň žalovaný poukazuje na to, že v slovenskom jazyku pojmy termín a dátum nie sú synonymami, čo vyplýva priamo aj zo zákona o spotrebiteľských úveroch, keď zákonodarca používa tieto pojmy odlišne v rovnakom právnom predpise. Argumentáciu žalobcu považuje za nelogickú, keďže pojem „termín“ žalobca bez akéhokoľvek vysvetlenia stotožňuje s pojmom „dátum“, a to napriek tomu, že zákon o spotrebiteľských úveroch tieto pojmy rozlišuje. V prípade neuvedenia rozpisu splátok žalovaný poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci Home Credit Slovakia a.s. C - 42/15, podľa ktorého amortizačná tabuľka nie je povinnou súčasťou zmluvy, ale túto si má spotrebiteľ právo kedykoľvek od dodávateľa vyžiadať.

2.3. Vo vzťahu k zmluve o poskytnutí služby Komfort, žalovaný uvádza, že táto zmluva je samostatnou akcesorickou zmluvou k zmluve o úvere, no nie je podmienkou získania úveru. Odmena za túto doplnkovú službu je cenovým dojednaním, a preto táto cena nemôže byť predmetom preskúmania poukazujúc na § 53 ods. 1 OZ. Odmena za dojednanú službu je v zmluve o zabezpečení splátok úveru hlavným zmluvným dojednaním, nejde o žiadne vedľajšie zmluvné dojednanie. Dojednanie o cene preto nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

3. Súd vo veci vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súdny spis a zistil nasledujúce:

3.1. Dňa 06.02.2015 bola medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere (č. I. 8). V tejto zmluve sa uvádza, že Provident poskytuje zákazníkovi spotrebiteľský úver v sume 1550 €, pričom celkové náklady zákazníka sú tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 11,20 % ročne zo sumy úveru, čo predstavuje výšku 181,98 € a poplatok za garantovanú službu je vyjadrený pevnou sumou 243,72 €. Celkové náklady vyjadrené vo forme RPMN tak predstavujú 20,80 %. Na základe tejto zmluvy zákazník, teda žalobca mal zaplatiť celkovo sumu 1975,70 €, a to v 100 týždenných splátkach, pričom výška každej splátky dlžnej sumy od prvej po predposlednú je 19,76 € a výška poslednej splátky je 19,46 €. Úver sa poskytuje na dobu 100 týždňov a termín splatnosti poslednej splátky, a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 100 - ho týždňa po dni uzavretia zmluvy. Na druhej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme a grafickej úprave, ktorou sa bežne vyjadrujú všeobecné obchodné podmienky, o čom svedčí aj to, že táto strana nie je opatrená podpisom zmluvných strán, sa v bode 4 uvádza:

„Za poplatok za garantovanú službu má Zákazník počas trvania tejto Zmluvy nasledovné výhody:

- telefonické upozornenie na omeškanie s uhradením sumy splatnej podľa tejto Zmluvy,
- možnosť požiadať o podporu a poskytnutie informácií prostredníctvom zákaznickej telefonической linky a kontaktných centier na pobočkách Providentu, ktoré sú zákazníkovi k dispozícii v úradných hodinách, a to v súvislosti s poskytovaním informácií o úvere a právach a povinnostiach Zákazníka podľa tejto Zmluvy,
- možnosť získať duplikáty dokumentov v súvislosti so Zmluvou v prípade ich straty alebo poškodenia,
- možnosť získať Evidenciu platieb, ako pomôcku na vedenie záznamov o platiach podľa tejto Zmluvy,
- záväzok Providentu zdržať sa uplatnenia nároku na nezaplatenú časť dlžnej sumy v dedičskom konaní, ak dôjde k smrti Zákazníka.“

4. Rovnakého dňa ako zmluva o úvere bola medzi stranami sporu uzatvorená aj Zmluva o poskytnutí služby Komfort podľa § 51 OZ, podľa ktorej bodu 1.1. Poskytovateľ sa zaväzuje, že zákazníkovi za odmenu podľa ods. 1.2 bude počas platnosti tejto zmluvy pravidelne poskytovať službu, v rámci ktorej je povinný

- a) Informovať Zákazníka o prevedení sumy úveru v prospech bankového účtu podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- b) Preberať od Zákazníka peňažné sumy, určené na úhrady splátky spotrebiteľského úveru ...,
- c) Informovať Zákazníka o prijatí úhrady splátky spotrebiteľského úveru.

4.1. Podľa bodu 1.1 zmluvy - Prevzatie peňažnej sumy sa bude uskutočňovať v mieste určenom Zákazníkom v meste alebo obci, kde má zákazník pobyt.

4.2. Podľa bodu 1.2 zmluvy - zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa ods. 1.1 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 922,25 €. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 100 pravidelných splátkach, a to v 99-tich týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 9,22 € a poslednú splátku vo výške 9,47 € počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Odmena je splatná v hotovosti pri prevzatí splátky poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastáva siedmy kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy.

5. Žalobca ďalej súdu predložil rozsudok KS v PO č.k. 19Co/142/2016-328 zo dňa 08.12.2016, ktorý sa zaoberá aj problematikou, ktorú žalobca napáda svojou žalobou. Krajský súd v tomto rozsudku uviedol, že podľa záverov odvolacieho súdu je právne bezvýznamné aká terminológia sa použije na označenie platby za zabezpečenie splátok úveru (odmena/poplatok). Dôležité je, že ide o plnenie za doplnkovú službu, ktorou žalovaný prostredníctvom svojich zástupcov v hotovosti inkasuje splátky spotrebiteľského úveru. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Problémom a dôvodom neprijateľnosti poplatku je jeho netransparentnosť a neprimeraná výška, výrazne presahujúca náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu a obchádzanie skutočných úrokov a skutočnej RPMN. Ak by poplatok bol zahrnutý v RPMN, jej celková výška by bola omnoho vyššia ako bolo uvedené. Uvedený poplatok sa totiž svojím rozsahom približuje súčtu úrokov a administratívneho poplatku, pričom v niektorých prípadoch aj tento súčet prevyšuje. Ak poplatok za zabezpečenie splátok úveru podstatne a v rozpore s akoukoľvek logikou neprimerane prevyšuje náklad na doplnkovú službu, ktorej plnením korešponduje, ide o exces pri používaní inštitútu poplatku. Krajský súd ďalej uviedol, že nielen s poukazom na vyššie uvedené ale aj na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov oproti tomu, aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Poplatky spolu s úrokmi cca 86 %, ktoré požaduje žalovaný od žalobcu ako spotrebiteľa, prevyšujú spoločensky akceptovateľnú výšku. Takéto konanie žalovaného je však už obchádzaním zákona v zmysle ustanovenia § 39 OZ.

5.1. Z úradnej činnosti sú súdu známe rozsudky OS PO sp. zn. 38C/140/2010, 14C/92/2013 ako aj 11C/22/2014, z ktorých je podstatné to, že na základe výsluchu obchodných zástupcov žalovaného v konaní vykonaných, títo potvrdili, že bez podpisu zmluvy o zabezpečení splátok úveru by nebola s nimi podpísaná ani zmluva o poskytnutí úveru, teda možnosť výberu formy splácania poskytnutého úveru spotrebiteľom bola iba predstieraná, v skutočnosti podmieňoval veriteľ, teda žalovaný poskytnutie úveru podpísaním zmluvy o zabezpečení splátok úveru.

6. Pri svojom rozhodovaní vychádzal súd z nasledujúcich právnych úvah:

6.1. Podľa § 137 písm. c) CSP - Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

6.2. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem týkajúci sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, tento má súd za daný a z hľadiska právnej argumentácie poukazuje na závery KS v Prešove vo veci sp. zn. 18Co/120/2017, kde sa uvádza: „Za nesprávny právny záver považuje názor súdu prvej inštancie o nemožnosti rozhodnúť o neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom vzťahu v zmysle ust. § 298 CSP žalobami upravenými v ust. § 137 písm. c) a d) CSP. Z ust. § 137 CSP je možné vyvodiť nepochybný záver, že obsahuje iba demonštratívny výpočet žalôb. Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal na stranu 1037 komentára k CSP vypracovaného autormi Števcík a spol., vydavateľstvom B.H. Beck, tento obsahuje iba domnienku autora komentára k ust. § 298 CSP, že napriek demonštratívne výpočtu žalôb v ust. § 137 CSP už ust. § 298 CSP vylučuje podanie žaloby iba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom vzťahu bez súčasného podania žaloby o plnenie. Tomuto záveru odporuje i znenie ust. § 298 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého môže súd v rozsudku v spotrebiteľskom spore aj bez návrhu určiť, že zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Uvedené zákonné ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu teda umožňuje, aby sa spotrebiteľ aj v individuálnom spotrebiteľskom spore domáhal určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky bez súčasne uplatneného nároku na plnenie z neprijateľného zmluvného dojednaní. Záveru súdu prvej inštancie o nemožnosti domáhať sa určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky bez súčasne uplatneného nároku na plnenie nezodpovedá ani zákonná konštrukcia ust. § 298 ods. 2 CSP, v ktorom sa iba ukladá povinnosť

súdu viesť vo výroku rozhodnutia znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v prípade, ak určil niektorú zo zmluvných podmienok k spotrebiteľskej zmluve za neprijateľnú alebo priznal akékoľvek plnenie z uvedenej neprijateľnej zmluvnej podmienky. V danom prípade nie je možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie o absencii naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP. V danom prípade bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu naliehavého právneho záujmu nespočíva na žalobkyni, keďže tento vyplýva priamo zo zákona. Zo samotného zákonného ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva právny záujem žalobkyne ako spotrebiteľky na určenie neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá spôsobuje nerovnováhu v postavení účastníkov tohto konania a predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

6.3 Súd poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Ndc//20/2016 - Zavedenie osobitného konania podľa § 301 C. s. p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> neznamená, že spotrebiteľ sa nemôže domáhať neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Právo súdu vysloviť v konkrétnom prípade neprijateľnosť zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti C.s.p. zachované, ale na rozdiel od rozhodnutia vydaného v konaní podľa § 301 a nasl. C.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> len s účinkami inter partes.

Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

7. Podľa § 11 ods.4 zákona č. 129/2010 Z.z. - Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

Podľa § 9 ods.2 písm.k) zákona č. 129/2010 Z.z. - zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 9 ods.2 písm.f) zákona č. 129/2010 Z.z. - zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. - Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. - Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>, s) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>, z) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> a aa) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> ,

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,

Podľa § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. - Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>>, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150401.html>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

7.2 Najpodstatnejším údajom pri spotrebiteľských úverových vzťahoch je uvedenie RPMN. RPMN je najúplnejším údajom pre rozhodovanie spotrebiteľa - potenciálneho dlžníka o tom, či vstúpi alebo nevstúpi do určitého úverového vzťahu. RPMN nemožno stotožňovať s úrokovou sadzbou, pretože úroková sadzba o skutočnej hodnote úveru, ako to vyplýva aj z tohto prípadu, nevypovedá. Skutočná hodnota úveru totiž závisí od všetkých poplatkov, ktoré sa budú od spotrebiteľa v úverovom vzťahu vyžadovať. Ak tieto poplatky sú vopred známe, musia byť zahrnuté do RPMN, aby táto skutočne plnila úlohu, ktorú má v rámci stanovovania výhodnosti, či nevýhodnosti spotrebiteľského úveru plniť. Súd

zastáva názor, že odmena za preberanie splátok úveru jednoznačne patrí do základu výpočtu pre RPMN, a na základe uvedeného platí, že pri nezahrnutí sumy za hotovostný výber splátok do základu pre RPMN je RPMN určená nižšie, a teda v neprospech spotrebiteľa.

7.3. Vo vzťahu ku konečnej splatnosti úveru vyjadrenej tak, že - termín splatnosti poslednej splátky a teda konečnej splatnosti úveru a dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy - okresný súd v rozsudku sp. zn. 9C/144/2016 uviedol, že takéto vyjadrenie je dostatočne určité. KS v Prešove v uznesení sp. zn. 5Co/257/2016 uviedol, že sa s názorom okresného súdu nestotožňuje a rozsudok zrušil. Okresný súd má teda za to, že vyjadrenie konečnej splatnosti úveru v posudzovanej zmluve nie je dostatočné.

7.4. Vzhľadom na vyššie uvedené obsahové nedostatky podstatných náležitostí zmluvy o úvere ako aj z dôvodu nedostatočnosti skúmania bonity žalobcu ako dlžníka (Na výzvu súdu žalovaný predložil zákaznícku kartu, v ktorej je uvedené, že žalobca je dôchodca, má príjem 365 € + ďalší príjem domácnosti je 360 €. Výdavky domácnosti sú 550 €. Žalobcov postup pri skúmaní bonity žalobcu považuje súd za povrchný, bez preukázania skutočných príjmov a výdavkov listinnými dôkazmi. Takýto postup hrubo porušuje odbornú starostlivosť, pretože reálne nič nevytvorí o úverovej schopnosti žalobcu. Navyše žalobca ani len nevykonal lustráciu v príslušných registroch zhromažďujúcich údaje o spotrebiteľoch.) robí súd záver, že úver je bez úrokov a bez poplatkov.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok.

8. Podľa § 53 ods.1 OZ - Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa 53 ods.4 písm.v) OZ - Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie.

Podľa § 53 ods.5 OZ - Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa 53 ods.11 OZ - Dodávateľ nesmie sám alebo prostredníctvom tretej osoby ponúkať, vyžadovať, dojednávať, uzavierať, alebo sprostredkovať uzavretie zmluvy, ktorá súvisí so spotrebiteľskou zmluvou a ktorej predmetom je čo i len sčasti plnenie, ktoré je dodávateľ povinný podľa zákona alebo v súlade s povinnosťou odbornej starostlivosti poskytovať spotrebiteľovi aj bez takejto zmluvy.

Podľa § 298 ods.1 C.s.p. - Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 298 ods.2 C.s.p. - Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa rozhodnutia SDEÚ č. C - 226/12: existencia „značnej nerovnováhy“ nevyhnutne nevyžaduje, aby výdavky, ktoré znáša spotrebiteľ na základe zmluvnej podmienky, mali na tohto spotrebiteľa značný ekonomický vplyv vzhľadom na hodnotu predmetnej transakcie, ale môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa tento spotrebiteľ ako zmluvná strana nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, či už formou zúženia obsahu práv, ktoré mu podľa týchto predpisov vyplývajú zo zmluvy, prekážky v ich výkone alebo tiež formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa.

Podľa rozhodnutia SDEÚ č. C - 26/13: Článok 4 ods. 2 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o zmluvnú podmienku, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, požiadavka, podľa ktorej zmluvná podmienka musí byť formulovaná jasne a zrozumiteľne, sa má chápať tak, že stanovuje nielen to, aby dotknutá podmienka bola pre spotrebiteľa gramaticky jasná a zrozumiteľná, ale aj to, aby

zmluva jasne vysvetľovala konkrétne fungovanie mechanizmu zmeny cudzej meny, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami týkajúcimi sa poskytnutia úveru, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú.

Podľa rozhodnutia SDEÚ č. C - 415/11: Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že:

- pojem „značná nerovnováha“ ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. Zároveň sa zdá, že na tieto účely je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa z hľadiska prostriedkov, ktoré má podľa vnútroštátnej právnej úpravy k dispozícii na zabránenie uplatňovaniu nekalých podmienok,

- na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery - neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní.

9. Súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaného, že žalobcom napádané zmluvné podmienky predstavujú také cenové dojednania, ktoré nemôžu byť predmetom prieskumu.

9.1. Ustanovenie § 53 ods.1 OZ treba podľa súdu vykladať v súlade s Článkom 4. ods.2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách - „hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje ani k definícii hlavného predmetu zmluvy ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné“, keďže je jeho transpozíciou.

9.2. Okresný súd zastáva názor, že § 53 ods. 1 OZ rozlišuje medzi hlavným a vedľajším predmetom plnenia a medzi cenou hlavného a vedľajšieho predmetu plnenia, pričom vedľajšie cenové ujednanie môže byť predmetom súdnej kontroly z hľadiska prijateľnosti, či neprijateľnosti. Je teda zrejmé, že nekalosť zmluvnej podmienky možno skúmať vo vzťahu k cene/úhrade (a to aj k jej primeranosti) za vedľajšie plnenie (ktorým uvedené poplatky v prejednávanej veci sú) a bez obmedzenia vtedy, ak podmienky týkajúce sa ceny/úhrady nie sú vyjadrené zrozumiteľne.

9.3. Podľa rozsudku KS v Prešove sp. zn. 17Co/122/2017 - Pokiaľ ide o zmluvu o zabezpečení splátok, táto síce formálne predstavuje samostatnú zmluvu, ale z pohľadu posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a vylúčenia súdnej kontroly je potrebné prijať logický záver o tom, že aj v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená. Ide o akcesorickú zmluvu naväzujúcu na úverovú zmluvu, keďže jej obsahom je len spôsob splácania dohodnutého úveru. Spätosť predmetných zmlúv je daná tým, že v prípade neuzavretia zmluvy o úvere by bolo bezpredmetné uzatvárať zmluvu o zabezpečení splátok, keďže bez poskytnutia úveru by ani neexistovala povinnosť žalobcu plniť dlh zo zmluvy o úvere v splátkach.

Dohoda o poskytnutí služby preto podlieha prieskumu súdu podľa § 53 Občianskeho zákonníka, keďže táto „služba“ nie je hlavným predmetom plnenia a poplatok vo výške 206 Eur teda nie je cenou hlavného predmetu plnenia. Cieľom zákonodarcu nebolo vylúčiť z preskúmania z hľadiska neprijateľnosti vedľajšie zmluvné cenové dojednania, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že nie je výnimočnou situáciou, kedy sa dodávatelia práve ich netransparentným zakomponovaním do formulárových spotrebiteľských zmlúv snažia získať neprimeraný majetkový prospech od spotrebiteľov. Tak zmluva o zabezpečení splátok úveru ako aj úverová zmluva sú formulárovými zmluvami, ktorých obsah žalobca ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť. Preto ich nie je možné považovať za individuálne dojednané. Odmena za výber splátok predstavuje viac ako 50% poskytnutého úveru a výrazne presahuje dohodnutý úrok. Ide o zmluvnú podmienku dohodnutú zjavne v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, čo spôsobuje jej neplatnosť. Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od záverov vyslovených v rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/142/2016-328 zo dňa 08.12.2016, cit: „Podľa záverov odvolacieho súdu je právne bezvýznamné, aká terminológia sa použije na označenie platby za zabezpečenie splátok úveru (odmena/poplatok). Dôležité je, že ide o plnenie za doplnkovú službu, ktorou žalovaný prostredníctvom svojich zástupcov hotovosťne inkasuje splátky spotrebiteľského úveru. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Problémom a dôvodom neprijateľnosti poplatku, je jeho netransparentnosť a neprimeraná výška, výrazne presahujúca náklady žalovaného na uvedenú doplnkovú službu a obchádzanie skutočných úrokov a skutočnej RPMN. Ak by poplatok bol zahrnutý v RPMN, jej celková výška by bola omnoho vyššia ako bolo uvedené. Uvedený poplatok sa totiž svojim rozsahom približuje súčtu úrokov a administratívneho poplatku, pričom v

niektorých prípadoch aj tento súčet prevyšuje. Ak poplatok za zabezpečenie splátok úveru podstatne a v rozpore s akoukoľvek logikou, neprimerane prevyšuje náklad na doplnkovú službu, ktorej plneniu korešponduje, ide o exces pri používaní inštitútu poplatku.

Nielen s poukazom na vyššie uvedené, ale aj na všetky doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve.“

V zmluve o úvere je tiež uvedený poplatok za garantovanú službu v pevnej výške, a to 80,40 Eur. Je zrejmé, že výška tohto poplatku predstavuje viac ako 20 % výšky poskytnutého úveru. Za poplatok mal mať žalobca v zmysle bodu 4. Zmluvy o úvere nárok na určité konkrétne služby, a to 1) službu prevencie kumulácie neuhradených splátok prostredníctvom telefonického upozornenia a/alebo listového upozornenia na omeškanie s uhradeným sumy, 2) podporu prostredníctvom zákaznickej telefonической linky, 3) službu vyhotovenia duplikátov dokumentov v súvislosti so zmluvou v prípade ich straty alebo poškodenia, 4) službu poskytnutia karty splátok Zákazníkovi, ako pomôcku na vedenie záznamov o platbách podľa zmluvy, 5) na základe písomnej žiadosti Zákazníka, ktorý je v omeškaní s úhradou sumy splatnej podľa tejto Zmluvy najmenej štyri týždne, sa Provident zaväzuje akceptovať splácanie tejto sumy v osobitných splátkach, rozdelených najviac na obdobie štyroch týždňov a zároveň si neuplatniť vo vzťahu k takejto splatnej sume právo na odstúpenie od zmluvy alebo na úroky z omeškania podľa čl. 10.

Na počiatku zmluvného vzťahu nie je zrejmé, či k poskytnutiu čo i len jednej zo z vyššie uvedených služieb aj reálne dôjde. Aj za stavu, že žalovanému žiadna služba poskytnutá nebude, je v zmysle zmluvy povinný poplatok zaplatiť. Navyše stanovením paušálnej výšky poplatku sa žalovaný snaží obísť prípadnú požiadavku presne vyčíslieť náklady vzniknuté s poskytnutím tej ktorej služby, napr. zaslaním upomienky, vyhotovením duplikátov zmluvných dokumentov a pod.. Predmetné ustanovenie zmluvy o poplatku za garantovanú službu tak vyznieva výrazne v neprospech spotrebiteľa, a to s ohľadom na jeho koncepciu a samotnú výšku poplatku. Ide preto o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

9.4. Pokiaľ ide o poplatok za garantovanú službu, ako aj o poplatok za hotovostný výber splátok, súd má za to, že ich neprijateľnosť je daná z presvedčivého dôvodu preukázaného žalobcom, a teda, že tieto sú závislé od výšky poskytnutého úveru, a teda iné pre každého spotrebiteľa, na základe hľadiska, ktoré inak relevantné nemôže byť. Nie je žiadnym spôsobom racionálne a v súlade s odbornou starostlivosťou dodávateľa ospravedliteľné, prečo by za garantovanú službu, alebo za hotovostný výber splátok mal vyššiu sumu pri poskytnutí totožnej služby zaplatiť ten, kto dostal vyšší úver.

9.5. Neprijateľnosť poplatku za garantovanú službu ďalej spočíva v tom, že spotrebiteľ vopred musí zaplatiť za niečo, čo nemusí dostať. V tomto prípade teda neprijateľnosť nespočíva len v samotnom spôsobe určenia ceny vedľajšieho plnenia ale aj v samotnej podmienke splatnosti, to znamená, že dodávateľ vlastne vyžaduje finančné plnenie od spotrebiteľa, ktoré v konečnom dôsledku môže mať právnu povahu darovania, to znamená, že za zaplatenú sumu spotrebiteľ v prípade, ak riadne plní svoje záväzky (čo je paradoxné), žiadne plnenie neobdrží. Takýto spôsob vyberania peňazí od spotrebiteľov nemôže v demokratickej spoločnosti a právnom štáte podľa súdu obstáť. Súd je presvedčený, že priemerný spotrebiteľ by pri vysvetlení tejto zmluvnej podmienky a možnosti jej odmietnutia k jej uzavretiu nikdy nepristúpil.

9.6. Neprijateľnosť poplatku za službu Komfort, ktorá nahradila službu zabezpečenia splátok úveru spočíva v tom, že jej výška nie je určená podľa vzdialenosti miesta výberu ale určuje sa podielom zo sumy poskytnutého úveru (táto skutočnosť je súdu známa napr. zo spisu zn. 9C/207/2016). Z úradnej činnosti je súdu ďalej známe, že napriek deklarácii o dobrovoľnosti podpisu zmluvy o vedľajšej službe, tak tomu nie je a spotrebiteľovi sa takáto zmluva dáva vždy na podpis so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Senát 9Csp vo veciach Provident Financial (či už na strane žalobcu alebo žalovaného) vždy v každom prejednávacom úverom prípade prejednával aj uvedené vedľajšie plnenie.

9.7. V súvislosti s týmto poplatkom je potrebné dať do pozornosti tendenciu dodávateľov, a to poplatky ustanovovať formou samostatných zmlúv (a nie v cenníkoch poplatkov na jednom mieste) s cieľom rozložiť plnenia, ktoré zaťažujú spotrebiteľa do viacerých formálne oddelených právnych úkonov, a tak sťažiť identifikovanie skutočnej odplaty za poskytnutie hlavnej služby. Táto tendencia dodávateľov je spojená s vykonštruovaním rôznych doplnkových služieb, ktoré si má spotrebiteľ dobrovoľne objednať a ktoré sú samostatne spoplatňované. Z aplikačnej praxe súdu vyplýva, že dodávatelia v absolútnej väčšine prípadov nútia spotrebiteľov, aby spolu s hlavnou službou prijali aj vedľajšiu službu, ktorej odplata predstavuje nemorálne spoplatňovanie poskytnutej služby a rozloženie ceny plnenia do vedľajších záväzkov. Podstata doplnkovej služby je len prostriedkom obchádzania zákona, keďže

doplnková služba predstavuje najčastejšie činnosti dodávateľa, ktoré by bol aj tak povinný poskytnúť spotrebiteľovi v intenciách odbornej starostlivosti alebo iných zákonných povinností. Rovnako tak doplnkové služby spravidla nesledujú záujmy spotrebiteľa, ak mu aj majú v istom zmysle zlepšiť a zjednodušiť plnenie (napr. vyberanie splátok v domácnosti klienta), nesmú cenu plnenia predražovať. Pri právnom posúdení tzv. doplnkových služieb je potrebné vždy myslieť na aplikáciu § 52a OZ, ktorej dôsledným naplnením dôjdeme k záveru, že tak samostatne kontrahované služby, ako aj plnenia a záväzky z nich plynúce je potrebné posudzovať v jednote a vzájomnej závislosti uzavieraných spotrebiteľských zmlúv. Spôsob splácania úveru je bežnou zmluvnou podmienkou zmluvy o poskytnutí úveru a oddelením týchto dvoch skutočností (úverovej zmluvy a spôsobu splácania úveru) do navonok osobitných zmlúv nemožno znížiť ochranu spotrebiteľa, ktorá mu patrí podľa ustanovení občianskeho zákonníka a osobitných predpisov tým.

9.8. Súd ďalej poukazuje na § 567 ods. 1 OZ, podľa ktorého má peňažný dlh tzv. charakter relatívny. OZ nehovorí nič o tom, žeby pri výbere splátok veriteľom mali byť zo strany dlžníka platené nejaké poplatky, a preto ich dojednanie je zároveň v rozpore s § 54 ods.1 OZ (Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.). Súd však túto podmienku vyhlásil za neprijateľnú (nepovažoval ju teda ex offa za absolútne neplatnú), a teda neplatnú z dôvodu, že umožňuje výber splátok aj z iného miesta ako bydlisko dlžníka, pričom však aj „iné miesto výberu“ musí byť v meste alebo obci, kde má dlžník bydlisko.

9.9. Pokiaľ žalovaný v iných veciach poukazuje na to, že niet dôvodu na aplikáciu § 567 ods.1 OZ - Dlž sa plní na mieste určenom dohodou účastníkov. Ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka., pretože miesto plnenia bolo dohodnuté zmluvne, tak formuláciu - Prevzatie peňažnej sumy sa bude uskutočňovať v mieste určenom Zákazníkom v meste alebo obci, kde má zákazník pobyť. - považuje súd za spôsob, akým sa žalovaný snaží obísť citované ustanovenie § 567 ods.1 OZ vyvolaním dojmu poskytnutia služieb nad rámec zákonom stanovených povinností. Vychádzajúc aj z vyššie citovaných rozhodnutí SDEÚ považuje súd zmluvnú podmienku odplaty za hotovostný výber splátok na neprijateľnú vzhľadom na ustanovenia OZ, ktoré by sa aplikovali pri jej neexistencii, a z ktorých žiadna povinnosť platby pre spotrebiteľa nevyplýva.

10. Súd si je vedomý, že žalovaný je podnikateľským subjektom, ktorého hlavným cieľom je dosahovanie zisku. Aplikácia práva však musí mať aj sociálny charakter. Existuje totiž rozdiel vo faktickej sile účastníkov vzťahu - napr. uzatváranie práve adhézných zmlúv, ktoré cestou „privátneho zákonodarstva“ menia via facti zákonné dispozitívne právo. Zmluvná sloboda sa stáva fiktívnou kulisou pre výkon neoficiálnej nadvlády nad inými prostredníctvom súkromného práva. To má za následok vzrastajúcu úlohu intervencie verejného práva do súkromnoprávných vzťahov (napr. zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a tam uvedené povinnosti dodávateľa) ako aj vzrastajúcu úlohu súdov pri posudzovaní týchto vzťahov a ich udržania v spravodlivých medziach aspoň v rovine právnej.

10.1. Uvedené výstižne vyplýva aj z rozhodnutia ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 3308/16 - Takovým ústavným princípom korigujúcim v súkromnom práve uplatnení zásady autonómie vôle je bezpochyby princíp rovnosti, a to v jeho materiálnom či faktickom pojetí (čl. 1 Listiny). Základní ústavní princíp rovnosti lze pojiť ve dvou rovinách - jako rovnost formální nebo rovnost faktickou. Není pochyb o tom, že úlohou zákonodárce je zajistit při tvorbě právního řádu všem adresátům právních norem formální rovnost, avšak s ohledem na skutečnost, že v reálném světě přírody i společnosti existuje z řady důvodů faktická nerovnost, musí zákonodárce v odůvodněných případech zvažovat i případy normativního zakotvení nerovnosti, která například odstraní faktickou nerovnost nebo jiný handicap. I tam, kde se zákonodárce nevydal cestou vědomého zvýhodnění „slabšího“, aby pro konkrétní životní situaci dal přednost rovnosti faktické před formální, ponechává orgánu, který pozitivní právo aplikuje, prostor pro řešení napětí mezi neúplností psaného práva a povahou konkrétního případu cestou aplikace ústavních principů v materiálním pojetí právního státu (soudcovská diskrece). Právní doktrína k otázce rovnosti v soukromoprávních vztazích uvádí (Hurdík, Jan a Lavický, Petr. Systém zásad soukromého práva. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2010, str. 115-120), že soukromé právo garantuje každému co nejširší míru možnosti svobodného jednání, avšak právě proto, že ji garantuje každému, musí ji zároveň u některých omezit, aby byla zaručena všem. Ze střetu autonómie vôle a z ideje rovnosti potom vyplývá ochrana slabší smluvní strany, a to s cieľom dosaženi vyváženého pozice, tj. spravodlnosti, ekvity či rovnováhy zúčastnených zájmů. Ve vzťahoch, v nichž vystupujú strany, jejichž výchozí pozice jsou značně nerovnovážné (například ve vztahu podnikatele se spotřebitelem), se nelze spokojit s tím, že oběma stranám budou poskytnuty stejné právní prostředky, tedy jakási formální rovnost, neboť ve

skutečnosti nerovnosť výchozích prostriedkov spôsobuje i nerovnosť vo výsledku samotnom. Řešení této situace spočívá v nerovnovážné úpravě subjektivních práv a povinností účastníků soukromoprávního vztahu tím, že slabší smluvní straně (typicky spotřebiteli) je přiznáno více práv a silnější smluvní straně (dodavatel) je uloženo více povinností. Účelem dané právní úpravy je tedy snaha o dosažení skutečné rovnováhy tím, že budou právně vyrovnány výchozí ekonomické, informační, odborné a jiné rozdíly, jež mezi stranami panují. Jinak řečeno, aby bylo dosaženo rovnosti jako cíle, je nutno nerovnost výchozích pozic korigovat stejně nerovnou úpravou práv a povinností. V této souvislosti hovoří doktrína i judikatura o zajištění rovnosti prostředků. Přiznáním vyšší právní ochrany fakticky slabší smluvní straně Ústavní soud nezpochybňuje zásadu pacta sunt servanda (smlouvy necht' jsou dodržovány) ani ochranu autonomie vůle. Tyto principy je nicméně třeba hodnotit v kontextu principu spravedlivého rozhodování jakožto vůdčího a zásadního principu fungování soudní moci. Je proto třeba rozlišovat situaci, kdy vstupují do právního vztahu dva subjekty nacházející se v obdobném postavení (např. podnikatelé), a situaci, kdy dochází ke vzniku právního vztahu mezi podnikatelem (tedy v daném oboru činnosti profesionálem) a nepodnikatelem, tedy subjekty, jež zásadně nejsou v rovném postavení.

10.2. Vyššie citované rozhodnutie ako aj judikatura týkajúca sa prípustnosti výšky úrokov pri finančných službách tak dáva odpoveď na námietku žalovaného, že v prejednávanej veci sa žaloba javí ako obchodné úvahy žalobcu a nie právny spor tak, že aj ziskovosť dodávateľa nemôže byť bezbrehá ale musí zodpovedať pravidlám primeranosti a slušnosti v súkromnoprávnych vzťahoch.

12. Náhrada trov konania. Náhrada trov konania. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V konaní plne úspešnému žalobcovi (keďže súd iba upravil znenie navrhovanej neprijateľnej podmienky, tak aby tvoril významový celok) priznal súd nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.